

Gustav Strniša:

Prepelica in ženjica.

repelica:

„Pet pedi!“ —

a ženjica:

„Ne, le tri!

Mar bojiš se, prepelica,
ljubljená sestríca?

Tebi žíto je zlató —
meni žíto je zlató.

V žítu tvojí nedolžní rod,

v žítu ves moj trúd in pot.

Kaj pedíkaš: Pet pedi —,

ko pa vem, samó le tri,

pa doseglá bi z roko

tvojo deco ljubljenó.“ —

„Tri pedi, tri, le tri,

ugeníla sí,“

prepelíca se smejí.

Bistriška:

Na planíno!

Zašumeli so bori, zatrepetale bele kraljične gozda — breze, zadišala mlada trava, zakipela polja. Nebo se je užgalo v božji luči, zemlja je zagorela v bogati skrivnosti mladega jutra. To je bilo na pomlad. V tej čudežno lepi pomladi je odšel Janez pastir s svojo številno čredo na planino.

Vse dolge zimske mesece mu je gorelo v mladem nepokvarjenem srcu hrepenenje. V duši ga je božalo neznano čudo, kadar je v solčnih urah pozdravljal gore, vse zlate in srebrne, vse mehke in smejoče se.